

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЗЕМЯТА НА БЪЛГАРИТЕ

chitanka.info

Ти идеш от дълбочината на вековете, от потъмнелите страници на историята се усмихват твоите бездънни очи. Косата ти е прошарена от среброто на времената, нозете ти са боси, а петите — напукани. Наместо гердан от златици, ти носиш една вехта бакърена пара, нанизана на конопена връв, отколе изкопана от разрушена старинна твърдина.

Наместо белези от златни гривни, по ръцете ти личат следи от вековни вериги. А над мокрите очи на твоето високо чело има едно черно кръстче, горено с огън.

Ти си девойка с чисто сърце, ти си майка, която е откърмила милиони синове.

Откога са мокри тия тъмни и дълбоки очи? От оня ли ден, когато ти вървеше през пожълтелите папрати, под кестените на Беласица и бързаше да допреш устни до челата на ослепените Самуилови войници? Мъжественият цар посрещна своите войници и щом съзря скръбната върволица от слепци, люшна се и падна мъртъв на земята. Тогава ли се наляха очите ти? Или в оня ден, когато палачът на Челеби Сюлеймана надигна ятагана, за да отсече главата на светия старец Евтимия, и ръката му остана вкаменена?

Една вечер пропищя куршум в стария Балкан и прониза челото на твоя най-вдъхновен син. Ти дълго стоя наведена над него, опряла ухо до сърцето му. И когато заглъхна последният удар на светата камбана, една сълза излезна от дясното ти око и капна. Беше тъмно. Додето падне, сълзата грейна в нощта като вощеница — запалена от майчина ръка. В тая сълза имаше отблясък от далечни светкавици. В нея трепнаха езиците на ония гибелни огънове, които превърнаха в пепел книгите в библиотеката на „Свети Петър и Павел“. В тая сълза имаше светлина от кандилото на атонския монах, искри от кладата на Петлешкова и разбунтуваните средногорски села.

Колко пъти съм те срещал по нивите! Ти спохождаш орачите. Милваш с длан потните чела на воловците, които затъват до колене в чернозема на Тракия и пъшкат над Дунавската равнина. Ти стриваш в шепата си първия узрял житен клас и хвърляш зърното на божите птички. Ти береш цвете в момините градинки, за да накитиш житните купни. Когато вълкът грабне майката овца — ти кърмиш сиротното агънце и му нижеш гердан от мънистени зърна. А когато птичето падне

от гнездото, грабнато от вятъра, намокрено от хладния нощен дъжд, ти го прибираш в пазвата си, за да го затоплиш до сърцето си.

Аз чувам как тупти твоето топло сърце в тъжните народни песни. Песен на чучулига, която трепти при залеза, песен на кавал, който гука по седенките, е твойт глас.

Ти ме научи да спя на голата земя, по стърнищата. Твоята пръст е раждала хляба на моите деди. Ти ме научи да квася в студения кладенец коравия зальк на нашето време, за да омекне.

В твоите влажни недра спят дълбоко мили покойници. Донякога ти ще poiш със сок корените на младото дърво, което ще полюшва клони над заспалите вечен сън и ще ражда плод за новите поколения.

Земя на българите, родино моя, на колене стоя пред теб и целувам твоята корава, невидима десница!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.